

Kedves Testvéreim!

Böjti időszakban vagyunk. Mai böjti igehirdetésmben az ígében említett Úr előtt való vízkiöntéses böjtről kívánok beszélni.

Sámuel próféta azt javasolta a népnek, hogy ha igazán az Úrhoz akarnak megtérni, akkor távolítsák el az idegen isteneiket és ezután egy ünnepi istentiszteleten valljanak bűnt, ahol a vízmerítés után annak kiöntése a könnyes kisírást fejezte ki. Hadd módosítsak egy picit ezen a szimbólikus cselekvésen és azt a többletjelentést is szeretném még hozzátenni, hogy a kiöntött víz a felelegesnek, vagy a rossznak a kiöntését is kifejezheti.

A böjt az, amikor kiköpjük a rosszat - mondta egyszer egy óvadás.

Igaza volt. A rosszat kell kiköpni a böjtnél. Ehhez persze legelőször el kell jutnia a hívő embernek arra a felismerésre, hogy nem minden jó bennem. Ez nem is megy olyan könnyen. A magunk bűnei tekintetében hihetetlen leleményesek vagyunk, hogy annak élet vegyük, megmagyarázzuk, ne találjuk nagy bajnak. A másokénál viszont éppen fordítva van ez. Még a jóindulatukat is képesek vagyunk meggyőződésesen leleplezni. Például: Bezzeg mással tudsz tenni jót, de velem meg nem! (Könyörgöm, már ez is bűn?) Talán mindenki ismeri azt a mondást, hogy Jézus a bűnöst szerette, de a bűnét utálta. Még azt is hallottam, hogy ezt valaki magáról mondja, hogy ő másnak a bűnét utálja ugyan, de az illetőt szereti. Kár, hogy én ezt nem úgy láttam. Nehéz a másokban a bűnöst szeretni, csak a bűnét utálni. Nemrég hallottam édesapámtól, hogy amikor problémát jelent valakinek, hogy hogyan is lehet a bűnöst szeretni, és csak a bűnét gyűlölni, akkor az illető gondoljon bátran magára, és mindjárt látja, hogy megy ez magától, megy ez könnyen. Hoppá!

Bizony, magunkra úgy szoktunk gondolni, mint akik nagyon szerethetők vagyunk, még ha van is bennünk némi bűn. Mármost ettől a kevés bűntől aztán meg nem nagyon szeretünk megszabadulni. A szívünkhöz nőttek. Ezek olyan rossz dolgok bennünk, amik, még ha zavarunk is minket, akkor sem eléggé ahhoz, hogy meg akarjunk szabadulni tőlük. Vagy talán mégis? Akkor van remény. Egy becsületes alkoholista testvérem, aki már 18 éve nem iszik alkoholt, ő mondta azt egyszer, hogy Jézus Krisztus kegyelméből az alkohol rabságától szabadult vagyok. Még mástól is kellene, de azt már nem akarom elsietni.

Imádkozni kellene, hogy megszabaduljunk ezektől rejtegetett, esetleg nem is rejtett bűnöktől, de az ugye kockázatos, mert mi van, ha a végén még Isten meghallgatja a könyörgésünket (néha szokott ilyet, és meg is szoktunk rajta lepődni) és örökre bűcsút mondhatunk valami rossz szokásunknak. Tényleg meg akarunk szabadulni a bűneinktől?

Nemrég láttam egy közvetítést, ahol valaki csúnyán megbántott egy másik embert. A megbántás mértéke akkora volt, hogy a helyzetet utána valahogy kezelni kellett. A bántó emberünk a 19-re lapot húzva ahelyett, hogy azt mondta volna: bocsánat, szégyellem, hogy így beszéltem veled, inkább azt mondta: bocs, én ilyen vagyok, engem így kell szeretni.

Testvéreim; én ezt a történetet nem azért meséltem, hogy együtt botránkozzunk ezen a bántó emberen, hanem azért, mert ez az eset valós példa volt arra, hogy mennyire nem szeretjük

kiköpni magunkból a rosszat. Például azért, mert az a rossz lehet, hogy élvezetes. (lustaság, bántó beszéd, paráznaság, stb.)

- Vagy az is lehet, hogy azért nem szeretjük magunkból kiköpni a rosszat, mert bocsánatot kellene kérnünk, és az milyen megalázó már. (némely hívők)
- Vagy mert addig, amíg nem kérik számon rajtunk úgy, hogy az következménnyel is jár, addig elbagatellizálhatjuk. (ez gyakori)
- Vagy mert azzal takarózunk, hogy másnak is van bűne, vagy ilyen bűne, mit akarnak már akkor tőlünk... (Ez az, ami a sértett felet éppen semennyire sem érdekli.)
- Vagy mert változni lusták vagyunk. Se kedv, se erő. (Istennél már csak a szokásunk nagyobb úr...) (beleértve a rossz szokást is)

Csak hogy a böjt nem arra való, hogy megtapsoljanak, milyen hős ez az aszkéta ember, hanem arra való, hogy a rosszat kiköpjük. A böjt nem emberekhez méri a böjtölőt, hogy jobbak-e náluk, hanem Istenhez. Ajjaj. Ez nagyon nehéz.

A böjt nem arra jó, hogy általa többek legyünk, hanem arra, hogy általa az Isten dicsősége legyen több. (Kálvinról ezt tudjuk, hogy mindent Isten dicsőségére igyekezett tenni, bár neki sem sikerült. Ma ki az a keresztyén, aki Isten dicsőségére igyekszik élni?) Ki kell köpnünk a bennünk levő rosszat. Nagy szó, ha valaki eljut eddig a felismerésig, és nem azzal van elfoglalva, hogy e világgal mi a baj. (Arról aztán a média naponta lelkesen tudósít.)

Egy derék amerikai hívő egyszer arra kérdésre, hogy mi a baj ezzel a világgal, azt felelte: én magam. Ó, bár eljutnánk az idei böjti időszakban mi is erre a felismerésre. Nem az a baj, hogy másoktól kevés a megértés, a jóindulat felénk, hanem az, hogy annak, ami nem való belénk, a lelkünkbe, annak nem kifelé áll a szekere rúdja, hanem nagyon is kényelmesen helye van. Betokosodott. Bevackolódott. Nem fáj. Nem eléggé.

Ki kell köpni a rosszat. De addig ezt nem fogom megtenni, amíg édes a bűn. Tényleg édes?

És addig sem fogom ezt megtenni, amíg más édes ízek feledtetik a bűneim keserű ízét. Amíg kívülről mindenféle jó élményekkel traktálom magam, de még akár vallásos élményekkel is, amiktől amúgy nem leszek jobb, addig sem kell szembesülnöm azzal, hogy ettől még belül nem vagyok rendben.

Nincs mese. El kell jutni addig a döntésig, hogy ma nem arra törekszem, hogy a világ adta jó dolgokkal kellemesen érezzem magam, hanem arra, hogy szabaduljak meg attól, ami nem méltó hozzám, mint Isten gyermekéhez.

Ki kell önteni az Úristen előtt a rosszat. Lehet, hogy ez a rossz valamikor jó volt, de ma már nem az. Az Úristen előtt például liturgiában. Mint egykor Sámuellel Micpában. Vagy manapság az úrvacsorában.

Lehet, hogy a megtűrt rossz ellehetetleníti, hogy befogadjak helyette valami isteni jót. (pl. idő, pénz, kapcsolat) Édesapám kért egy 66 oldalas szöveg gépelésére nemrég. Eleinte nem túl lelkesen csináltam, de később meglepődve láttam, hogy a napjaim nem lettek értelmetlenebbek, rosszabbak, és akkor meg is kérdeztem magamtól, hogy miért gondoltam az elején, hogy apám

a jó időmből vesz majd el ezzel a kérésével, mikor talán inkább a rosszul töltött időm lett kevesebb általa?

Bárhogy is van, nem spórolhatom meg, hogy megszabaduljak a bennem levő poshadt víztől. A kutat először ki kell merni, ha jó vizet akarok majd helyette benne látni. Ma a böjti gyakorlatomban alázatosan nem arra koncentrálok, hogy a bennem levő jót hogyan tudom még jobban életre kelteni, hanem arra, hogy a bennem levő bűnt hogyan tudom kiköpni, kiönteni, meghalasztani. Mindezt Isten előtt, mindenki mást és minden mást mellőzve.

Pusztaságban, de nem kilátástalanságban.

Sírva, de vigasztalást remélve.

Önértékelésemben csökkenve, de tiszta lelkiismeret által nekibátorodva.

Jövők semmit nem hozva, keresztedbe fogódzva. Ámen.